

et ægtepar kan regne med, at den formueordning, de havde, da de blev gift, som udgangspunkt ikke ændrer sig, fordi de flytter til et andet land. Det vil også give store problemer for et ægtepar, som havde fælleseje, hvis de pludselig får særeje ved at flytte til udlandet eller omvendt.

Jeg har også bemærket, at den tidligere formand for Advokatrådets familerechtsudvalg, advokat Kirsten Reimers-Lund, i Politiken denne weekend har udtalt, at hun ikke er spor bekymret for ligestilling på dette område. Den udtalelse tyder på, at regler i praksis fungerer, som de skal.

Jeg lægger imidlertid vægt på, at danske domstole ikke anvender udenlandske retsregler, som er klart uforenelige med grundlæggende principper i den danske retsorden, og i takt med den stigende internationalisering vil der opstå flere sager om disse spørgsmål ved domstolene. Derfor er det vigtigt, at vi følger retspraksis meget nøje.

Jeg vil derfor bede Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Advokatrådet, præsidenterne for landsretterne, Københavns Byret og retterne i Århus, Odense og Aalborg om udtalelser om, hvorvidt de har kendskab til, at der har været sager om spørgsmål om anvendelse af islamisk ret, og om, hvordan sådanne sager løses i praksis.

Med andre ord vil jeg have en sikkerhed for, at der tages hensyn til, hvad der er gældende dansk retsorden også ved de danske domstole, og derfor har jeg altså bedt om en sådan udredning fra disse parter.

Anne Baastrup (SF):

Jeg takker for ministerens tilsagn om at få en undersøgelse, således at vi kan få styr på, hvad der er op og ned i den her sag.

Det blotte forhold, at de forskellige domstole ikke i dag har kendskab til, at man so oder so tvinges til at anvende domicilreglen om, at det er mandens hjemland, der bestemmer, hvad det er for en ret, der skal lægges til grund, kunne gøre, at det ville være hensigtsmæssigt, at vi så også fik nogle bud på, hvordan vi kan sikre os, inden for de der forskellige typer lovgivning, som kan komme på tale omkring ordre public.

Det kan godt være, at der ikke er så meget nu, men det kan jo godt være, at der kommer noget senere. Hvordan kan vi tage højde for den udvikling? Som ministeren jo også sagde, er der en høj grad af internationalisering nu, hvor man

gifter sig på kryds og tværs af grænserne, og bør vi så ikke vide præcis, hvad er det for en lovgivning, der skal lægges til grund?

Man kan jo stå i en situation, hvor man har boet her i adskillige år og aldrig rigtig har fundet ud af eller været bevidst om, at den lovgivning, der gjaldt i det land, man giftede sig i, rent faktisk kommer til at få konsekvenser for en, hvis man skal skilles.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg er sådan set enig med fru Anne Baastrup i, at det er det, øvelsen må gå ud på nu, hvor der ikke er noget, der tyder på, at der er mange konkrete sager, der ligesom afspejler, at vi for nærværende kan tale om et reelt stort problem.

Ikke desto mindre er det for mig meget væsentligt, at de danske domstole ikke anvender udenlandske retsregler, som er uforenelige og helt i strid med de grundlæggende principper i den danske retsorden. Det er derfor, jeg nu beder om, at de mennesker, der sidder og arbejder med spørgsmålene i det daglige, ser på det.

Som jeg har forstået det, er der nogle af spørgsmålene, som har været oppe af vende, f.eks. spørgsmålet om, hvornår man kan anerkende en skilsmisse. I visse dele af islamisk ret har man meget besynderlige regler for, hvornår det kan finde anvendelse. Manden skal bare råbe det ud mundtligt én gang, så er skilsmissemændet en realitet.

Den slags spørgsmål har man allerede været inde over juridisk og været ved at tage stilling til, og der har man sagt, at det ikke er foreneligt med ordre public-princippet. Tingene skal foregå på en ordentlig måde, også selv om vi i Danmark har en liberalistisk indstilling, f.eks. hvad angår spørgsmålet om skilsmisse.

Kl. 17.35

Men som sagt undersøger vi nu, hvordan reglerne er inden for alle de forskellige områder. Der er jo mange forskellige aspekter i det her. Et af dem er formuen, og hvordan den deles. Noget andet kan være arveret og alle mulige andre aspekter af sagen. Det bliver nu undersøgt til bunds: Hvad er vores erfaringer? Hvad er principperne? Hvad kan vi lære af det? Og så må vi se på, om det viser sig, at der er behov for en regelændring.

Jeg synes, det er væsentligt at give udtryk for, for at der ikke allerede nu skabes myter om, at vi har en totalt mangelfuld dansk lovgivning og ordre public slet ikke fungerer, at de mennesker, der sidder og arbejder med det her i det daglige,